RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 18.301 van 3 november 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. FLACHET en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. <u>De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:</u>

1. X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het rijk binnengekomen op 23 december 2000 en heeft zich een eerste keer vluchteling verklaard op 28 december 2000. Op 23 mei 2001 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 18 juni 2003 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Verzoekers beroep tot nietigverklaring werd bij arrest nr. 130.515 van 22 april 2004 door de Raad van State verworpen.

2. Verzoeker keerde niet terug naar zijn land van herkomst en heeft zich op 7 september 2004 een tweede keer vluchteling verklaard. Op 14 oktober 2004 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing houdende weigering tot in overweginname van een vluchtelingenverklaring.

3. Verzoeker keerde niet terug naar zijn land van herkomst en heeft zich op 10 november 2004 een derde keer vluchteling verklaard. Op 17 november 2004 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 21 februari 2005 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

4. Verzoeker keerde niet terug naar zijn land van herkomst en heeft zich op 20 oktober 2006 een vierde keer vluchteling verklaard. Op 9 november 2006 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende een dringend beroep in op 13 november 2006. Hij werd gehoord op 22 november 2007. Op 25 april 2008 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 30 april 2008 aangetekend verzonden.

2. Ten gronde.

1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), en de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, volhardt verzoeker dat hij nog steeds vreest voor vervolging en stelt hij dat hij wel degelijk elementen heeft aangehaald ter staving van de problemen die hij in het kader van zijn eerste en derde asielaanvraag heeft ingeroepen. Verder onderneemt hij een poging om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel in casu is bereikt. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Blijkens verzoekers verklaringen, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, vrees hij vooreerst vervolging in zijn land van herkomst omwille de problemen die ertoe hebben geleid dat hij Iran heeft moeten verlaten en die hij reeds aanhaalde in het kader van zijn vorige asielaanvragen. Verzoeker vreest met name vervolging wegens zijn deelname aan de protesten in Abadan in juli 2000. Zijn vader zou nog steeds opgesloten zitten om verzoeker op die manier onder druk te zetten om zich aan te geven bij de Iraanse autoriteiten. Verder vreest verzoeker in geval van terugkeer naar Iran te worden vervolgd omdat hij in België heeft deelgenomen aan protestacties tegen het Iraanse regime. Verzoeker stelt dat hij onder meer heeft deelgenomen aan de actie in Etterbeek van april 2006 en aan protestacties op het Schuman-plein in Brussel. Deze protesten zouden ook op televisie getoond zijn. Verder zou hij hebben deelgenomen aan betogingen voor het Commissariaat-generaal en de Iraanse ambassade. In 2006 zou verzoeker zijn problemen met en zijn standpunten ten aanzien van het regime in Iran buiten zijn

medeweten tegen een medewerker van de Iraanse ambassade in België hebben verteld.

Ter ondersteuning van zijn vierde asielaanvraag legt verzoeker een kopie neer van een convocatie om te verschijnen voor de rechtbank op 17 maart 2007 en de vertaling hiervan, een brief van zijn advocaat dd. 13 maart 2007 in verband met de vervolging van verzoeker en zijn vader en de vertaling hiervan en foto's van protestacties waaraan hij deelgenomen heeft.

4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat reeds in het kader van zijn eerste en derde asielaanvraag geen geloof kon worden gehecht aan de door hem uiteengezette asielmotieven omdat talrijke omissies en discrepanties werden vastgesteld in zijn opeenvolgende verklaringen en hij bovendien tijdens beide asielaanvragen documenten neerlegde die niet authentiek bleken te zijn en hij in het kader van zijn vierde asielaanvraag geen elementen heeft aangebracht die de eerdere conclusies van de Commissaris-generaal kunnen weerleggen. Dit besluit steunt inzonderheid op de overwegingen dat (i) aan de convocatie, waarvan enkel een faxkopie wordt neergelegd waardoor de authenticiteit van dit document niet kan onderzocht worden, geen afdoende bewijskracht kan gehecht worden omdat het een oproepingsbrief van de Algemene Rechtbank betreft waarin wordt vermeld dat verzoeker zich dient aan te bieden bij de Revolutionaire Rechtbank terwijl de Revolutionaire Rechtbanken nochtans over eigen typeformulieren beschikken en het daarnaast opmerkelijk is dat in de convocatie vermeld staat dat verzoeker bij niet-verschijning bij verstek zal worden veroordeeld terwijl deze zaak volgens verzoeker al meer dan zeven jaar aan de gang is en hij zich in de loop van die periode, ondanks herhaalde oproepingen, geen enkele keer heeft aangemeld, (ii) hij aangaande de opsluiting van zijn vader geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd ondanks het feit dat hij verklaarde dat zijn advocaat verschillende stappen had ondernomen om zijn vader vrij te krijgen, (iii) de elementen die wijzen op het tekort aan geloofwaardigheid van die aard zijn dat ze het onmogelijk maken om zicht te krijgen op zijn werkelijk achtergrond of reële situatie, meer bepaald de redenen waarom hij zijn land verlaten heeft, op zijn eventuele relaties met de autoriteiten van zijn land van herkomst en op het eventuele risico op vervolging en zij tevens van die aard zijn dat zij een beoordeling van het risico van vervolging ten gevolge van verzoekers in België gevoerde activiteiten onmogelijk maken, (iv) er elementen zijn die ernstige twijfels doen rijzen aangaande de authenticiteit van zijn politiek engagement en die wijzen op het opportunistische karakter van zijn activiteiten in België, (v) een reëel risico bij een terugkeer naar Iran alleen bestaat voor leidende figuren van oppositiegroepen die nadrukkelijk in de openbaarheid treden en verzoeker geenszins tot deze groep kan worden gerekend, (vi) het weinig geloofwaardig is dat hij al zijn problemen, inclusief het gebruik van een alias ten overstaan van de Belgische autoriteiten, zou verteld hebben aan een wildvreemde persoon die hij toevallig in een winkel tegen het lijf zou zijn gelopen en (vii) de door verzoeker neergelegde documenten geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen.

5. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen

bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

6. Met betrekking tot verzoekers eerste asielmotief, te weten dat hij niet terug kan naar zijn land van herkomst omwille van de redenen aangehaald bij zijn vorige asielaanvragen, met name een vrees voor vervolging wegens zijn deelname aan protesten in Abadan in juli 2000, wijst de Raad erop, en dit zonder een nieuw oordeel te vellen over de vorige asielaanvragen, dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen concludeerde tot de bedrieglijkheid van zijn eerste aanvraag omwille van de talrijke tegenstrijdigheden en discrepanties in zijn verklaringen en concludeerde tot de bedrieglijkheid in zijn derde asielaanvraag omdat na onderzoek de neergelegde convocaties van de rechtbank niet authentiek werden bevonden. Deze beslissingen hebben het voorwerp uitgemaakt van de in de Belgische wetgeving bepaalde beroepsmiddelen, zodat de bevoegdheid van de Raad in dit geval beperkt is tot de beoordeling van de in de vierde asielaanvraag nieuw aangehaalde elementen en documenten.

De Raad stelt vast dat verzoeker naar aanleiding van zijn vierde asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt waarmee hij zijn beweerde vrees voor vervolging omwille van zijn deelname aan protesten in Abadan in juli 2000 alsnog aannemelijk kan maken. Zoals omstandig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, kan aan de door verzoeker neergelegde kopie van een convocatie immers geen enkele bewijswaarde worden gehecht. Volledigheidshalve kan met betrekking tot de convocatie nog worden opgemerkt dat het een gelijkaardig document betreft als de oproepingsbrieven die verzoeker heeft neergelegd naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag en waarvan na authentificatie is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van de neergelegde documenten omdat er niet is voldaan aan een aantal formele en inhoudelijke vormvereisten (Cedoca-antwoorddocument IR2005-048w van 18 februari 2005). Verzoeker onderneemt in het verzoekschrift geen enkele poging om de overwegingen van de Commissaris-generaal aangaande de convocatie ook maar enigszins te weerleggen. Hij beperkt zich in dit verband tot het herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, met name dat de originele convocatie zich bij zijn advocaat bevindt en het voor deze te veel risico's inhoudt om een origineel document over te maken. Dergelijke uitleg volstaat echter niet om de terechte motivering van de bestreden beslissing te ontkrachten. In dit verband wenst de Raad nog te benadrukken dat het niet volstaat ter terechtzitting twijfels te uiten over de kwaliteit van het onderzoek gepleegd door Iraanse advocaten op voorgelegde gerechtelijke stukken doch dat minstens een begin van bewijs moet worden voorgelegd betreffende de onjuistheid van dit advies, wat verzoeker nalaat.

Aan de brief van zijn advocaat in Iran wordt geen enkele bewijswaarde toegekend met betrekking tot verzoekers beweerde vervolgingsfeiten in Iran omdat alle gerechtelijke stukken die verzoeker tot nu toe heeft neergelegd zijn relaas niet ondersteunden bij gebrek aan authenticiteit. Overigens wijst de Raad erop dat in deze brief enerzijds

wordt verwezen naar een convocatie om op 17 maart 2007 voor de rechtbank te verschijnen, doch aan deze convocatie geen bewijswaarde wordt toegekend, en anderzijds er verwezen wordt naar het onderhoud dat de advocaat zou hebben gehad met de onderzoeksrechter van het dossier en hij zou gevraagd hebben om het verstekvonnis/arrestatiebevel te annuleren. Het is dan ook wel merkwaardig dat er geen verstekvonnis/arrestatiebevel waarvan sprake in de brief wordt neergelegd. De Raad hecht derhalve ook omwille van de twijfelachtige inhoud van deze brief geen enkel geloof aan deze kopie. De Raad wijst er tevens op dat het niet de taak van het Commissaariaat-generaal om de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

7. Inzake verzoekers politieke activiteiten in België, merkt de Raad op dat bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang zijn. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald in het geval er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een politieke overtuiging door bovenvermelde overheden. (UNHCR, *"Note on réfugié sur place claims"*, februari 2004).

   Zo de Raad niet twijfelt aan verzoekers politieke activiteiten in België als gewone deelnemer aan betogingen en manifestaties, blijkt uit de informatie waarover het Commissaraat-generaal beschikt en waarvan kopie aan het administratief dossier werd gevoegd (Cedoca-antwoorddocument IR2007-011w) dat de Iraanse instanties ervan uitgaan dat vele Iraanse asielzoekers oppositieactiviteiten ontwikkelen om een motief na de vlucht te kunnen staven. Meestal gaat het bij deze activiteiten om steunactiviteiten aan kleine groeperingen en het deelnemen aan betogingen. De meeste groepen in ballingschap hebben hun basis in West-Europa en de USA en onderhouden geen organisatie in Iran zelf. Er moet wel van worden uitgegaan dat Iraanse instanties de oppositiegroepen die in het buitenland actief zijn nauwlettend in de gaten houden. Een reëel risico bij een terugkeer naar Iran bestaat er volgens de geconsulteerde bronnen alleen voor leidende figuren van oppositiegroepen die ook met name in de openbaarheid treden. Actievoerders en gewone deelnemers aan oppositionele activiteiten en protestacties tegen het Iraanse regime in België worden bij een eventuele terugkeer hoogstwaarschijnlijk enkel ondervraagd op de luchthaven en naderhand vrijgelaten. Gewone deelnemers die voorheen geen strafdossier tegen hen hadden lopen, krijgen normaal gezien geen problemen bij terugkeer. Gelet op zijn profiel kan verzoeker bezwaarlijk tot hoger genoemde risicogroep worden gerekend. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat zijn politieke activiteiten beperkt zijn tot gewone deelname aan demonstraties. Naast het roepen van slogans tegen het regime heeft verzoeker geen specifieke taak bij de acties waaraan hij deelneemt. Hij is bovendien geen lid of sympathisant van enige politieke partij of beweging (administratief dossier, stuk 4, p. 6-8). De door hem in de loop van de procedure neergelegde foto's doen geen afbreuk aan deze vaststellingen in verband met zijn laag politiek profiel. Zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker bij een eventuele terugkeer naar Iran het risico loopt geviseerd/vervolgd te worden door de Iraanse autoriteiten omdat hij omwille van zijn activiteiten in België als een gevaar voor de Iraanse samenleving of voor het islamitische regime in zijn geboorteland zou aanzien worden. Hij maakt overigens op geen enkele wijze aannemelijk dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van zijn activiteiten in België.

8. De Raad stelt vast dat verzoeker de informatie vervat in hoger genoemd Cedoca-document niet betwist. Hij beperkt zich tot het verweer dat rekening dient te

worden gehouden met alle elementen die in zijn asielaanvraag naar voren werden gebracht. Hij argumenteert dat indien de Commissaris-generaal van oordeel is dat zijn rol in de protestacties in België niet voldoende groot was om problemen te krijgen in geval van terugkeer naar Iran, dit dan toch niet los kan worden gezien van het feit dat hij omwille van problemen zijn land heeft moeten verlaten, dat zijn vader problemen heeft gehad en dat hij een persoon van de Iraanse ambassade, onwetend van diens functie, in vertrouwen heeft genomen en er zijn houding ten opzichte van het Iraanse regime tegen heeft verteld.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal wel degelijk rekening heeft gehouden met alle gegevens van het administratief dossier, zowel de feiten die verzoeker heeft aangehaald bij zijn vorige asielaanvragen als de elementen die in zijn huidige asielaanvraag naar voren werden gebracht. Verder werd bij het nemen van de bestreden beslissing gesteund op algemeen bekende gegevens uit het voorgehouden land van herkomst en op alle dienstige stukken. Zoals reeds gesteld onder punt 2.7 slaagt verzoeker er echter niet in om de door hem aangehaalde problemen in Iran aan te tonen en zijn beweerde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Verder is zijn bewering dat hij al zijn problemen, inclusief het gebruik van een alias ten overstaan van de Belgische autoriteiten, zou verteld hebben aan een wildvreemde persoon die hij toevallig in een winkel tegen het lijf zou zijn gelopen en die nadien een medewerker van de Iraanse ambassade in België bleek te zijn totaal ongeloofwaardig. Dit gesprek zou volgens verzoeker overigens geen gevolgen hebben gehad en hij stelt verder dat er geen concrete tekenen zijn dat de Iraanse overheid op de hoogte zou zijn van zijn activiteiten in België (administratief dossier, stuk 4, p. 9-10). Ook verzoekers bewering ter zitting dat aan een vierde asielaanvraag minder aandacht zou worden besteed kan de Raad niet overtuigen omdat in casu uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ruim de mogelijkheid heeft gehad tijdens het gehoor om alle elementen van zijn asielaanvraag toe te lichten en omdat hem uitdrukkelijk na het gehoor werd gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen.

9. De Raad stelt vast dat verzoeker in uiterst ondergeschikte orde om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verzoekt, maar niet concreet uitwerkt waarom hij hiervoor in aanmerking zou komen en er evenmin elementen in het dossier aanwezig zijn die zouden kunnen leiden tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

10. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de Commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 3 november 2008 door:

mevr. M.-C. GOETHALS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. A. SMETS,	toegevoegd griffier.

De griffier,	**De voorzitter,**
A. SMETS.	**M.-C. GOETHALS.**